

DE FAMELLES I MASCLES

La nostra, es una societat masculista. Aquest es un fet que ningú pot amagar.

Des del seu origen l'home sempre ha relegat, de manera inconscient o voluntària, a la seva parella natural, la dona, a un paper secundari dins dels afers de la societat on ambdós haurien de viure, en teoria, en igualtat de condicions.

Molts poden pensar que l'origen d'aquesta discriminació ve de Adàn i Eva, quan la primera dona que, segons diuen va existir, ja va fer servir els seus encants femenins per enredar de mala manera al seu company. Altres pensem que realment Adàn va ser el primer calçasses que va existir, encara que aquest fet no estigui suficientment documentat.

Aquesta discriminació no té cap explicació raonable, per que una de les poques coses que tinc clares en aquesta vida es que, com a ser natural i espiritual, la dona es superior a l'home, des de tots els punts de vista.

Si pensem en la bellesa física, per exemple, no es pot comparar l'estètica del cos d'una dona amb el d'un home. Tal vegada la meua perspectiva per aquesta afirmació no sigui del tot objectiva, ho reconec, però si ens ho plantejem des d'un punt de vista diguem... artístic, no em podeu negar que tinc tota la raó.

La dona es un ser molt més independent que l'home i pot desenvolupar la seva vida de manera plena, sense necessitat de tenir ningú al costat. La immensa majoria d'homes pel contrari, sense el suport de una dona, es transformen en una espècie plena de debilitats i mancances. Ja sabeu la dita: "Darrera d'un gran home, sempre hi ha una gran dona".

Si pensem en els aspectes del caràcter, els mascles també ho tenim molt malament. Pel que fa a la fortalesa moral, la valentia davant l'adversitat, la capacitat de sacrifici i sofriment pels seus, ells també estan clarament pel darrera d'elles.

La dona es la mare, la mestressa, l'amant, la treballadora, la contable, la mestra, la minyona, la cuinera, la germana gran, la germana petita, la infermera, la psicòloga... i tantes coses més!

I nosaltres els homes?. Ah si...!, nosaltres treballem... a vegades, i amb això la majoria ens pensem que ja en tenim prou.

Jo, que entre els meus coneguts i amics ja tinc certa fama de "feminista", sempre faig el següent comentari quant surt aquest tema de conversa: Imaginem una illa deserta on pràcticament no hi ha recursos per viure, plena de perills i de mancances. Dons be, en aquest escenari una colla d'homes duraria quatre dies, no en tingueu cap dubte. En canvi un grup de dones, estic segur que serien capaces de superar totes les adversitats... i fins i tot de perpetuar l'espècie.

Be, això últim encara no se ben be com, però segur que ho aconseguirien. De fet ja hi ha algunes espècies animals que han eliminat els mascles, per inútils.

Tant sols hi ha una cosa en el que haig de donar la raó al meus companys en aquesta eterna discussió, i es l'aspecte de la gelosia. La dona acostuma a ser més gelosa que l'home. Gelosa de tot allò que considera seu, de tot lo que d'alguna manera es important a la seva vida i que entén com a propi. ¿No en tindrem també la culpa nosaltres d'aquesta gelosia?

A vegades penso si aquesta no serà una situació que ja els hi va be a les nostres companyes d'espècie.

Al igual que alguns equips de futbol, juguen tancades a la seva pròpia àrea, amb una defensa molt ordenada i un bon porter, aguantant tot el que els hi cau a sobre, esperant el moment de sortir al contraatac.

I es clar... al final poden guanyar per golejada.

R. Gasch
Abril 2009